

Overweging 22e ZdhJ A Andreaparrochie

30 augustus 2020

Jeremia 20, 1-9 Matteüs 16, 21-27

Thema : jezelf verloochenen?

Een zin in het evangelie treft me bijzonder:

'Wie achter mij aan wil komen, moet zichzelf verloochenen.'

Jezelf verloochenen hoe doe je dat, wil je dat, kun je dat, kun je het leren?

Overweging

Ga weg, achter mij, Satan, jij doet wat de mensen willen.

Wie achter mij aan wil komen, moet zichzelf verloochenen.

Verloochenen, een woord dat tot nadenken stemt, is het omdat het in de omgangstaal niet gebruikt wordt of omdat het een deftig woord is, of voel je aan dat je het niet zomaar mag of kunt gebruiken?

Verloochenen heeft te maken met ontrouw, met het niet van harte kunnen of willen erkennen van God, of je vaderland, je afkomst, misschien zelfs je partner of je kind als het gaat om je eigen hachje.

Ontrouw aan jezelf, is dat misschien wel het ergst van alles?

Zal het vroeg of laat niet schaamte bij je oproepen?

Als ik denk aan Petrus, net geroepen om de rots in de branding te zijn, zo hoorden we in het evangelie van verleden zondag, hij is een voorbeeld waar de kerk op kan bouwen. Hoe geweldig moet hij zich gevoeld hebben dat hij die uitverkorene is. Zal hij zich gerealiseerd hebben wat die opdracht kan betekenen? Waarom spreekt Jezus nu meteen al over zijn dood en dat hij naar Jeruzalem moet. Dat hem lijden te wachten staat, lijden niet door toedoen van mensen die altijd onderaan bungelen en recht van spreken zouden hebben als het gaat om op te komen voor zichzelf, maar het gaat om lijden aangedaan door machthebbers die er baat bij hebben dat alles blijft zoals het is.

Dezelfde Petrus die, als het erop aankomt, zijn meester kort voor zijn gewelddadige dood tot drie maal toe verloochent: "ik ken die man niet" en die bij het kraaien van de haan wéét, voelt, dat hij door de grond kan hij zakken van schaamte, hij wordt de rots waarop je de kerk kunt bouwen, de rots tot op de dag van vandaag.

Petrus staat symbool voor de feilbare mens die, als hij zich laat raken door het voorbeeld van Jezus, die mens van goede wil is, die zegt, er alles voor over te hebben als mensen maar tot hun recht komen, maar die op momenten dat het erop aankomt verloochenen waarvoor ze zeggen te staan...

Je eigen hachje, het is zo kostbaar, je denkt en je hoopt vaak dat het niet zo is, maar ga maar na bij jezelf, hoe snel je jezelf verloochent, je afkomst, je natuur, je wijk, je stad, je accent, je eenzaamheid, je werk, is die baan, die studie echt zo belangrijk als je hem schildert ?

En wat, als je jezelf verloochent door je pijn te ontkennen, je verdriet, het lijden om wat je niet hebt bereikt, of om wat je hebt laten liggen, om wat je gehoopt had voor je kinderen en ze misschien niet zo goed kunnen leren, of een gebrek hebben?

Of als je ziek wordt, afhankelijk, verloochent je jezelf niet als je als je geen hulp wil, als je niet toegeeft dat dingen niet lukken of niet meer kunnen?

En wat als er moeilijke tijden komen, corona, natuurrampen, tekorten aan grondstoffen, schoon drinkwater, hoe gaan we daarmee om? Zal het mijn tijd nog duren? Is het puur een taak van de overheid? Verloochen je daarmee niet ook jezelf als je je talenten niet gebruikt en niet ontdekt, het plezier om nieuwe uitdagingen aan te gaan?

Verloochenen kan ontrouw worden of zijn, ook in je relatie naar en met mensen door je eigen verlangens ten bate van anderen te onderdrukken, door trouw te willen blijven aan een keuze waar je nu of misschien wel nooit achter hebt gestaan. Verloochen je daarmee niet je eigen aard, die je onderdrukt, ontkent, je eigen natuur, je verlangen? Vroeg of laat wordt je ziek, of stap je uit het leven als je denkt dat het niet anders kan.

Jezelf verloochenen is het ontkennen van jouw specifieke mens-zijn, zondig je daarmee niet tegen je zelf?

Jezus heeft er alles voor over als mensen tot hun recht komen, hij vraagt van jou, van niemand, om te zijn wat je niet bent, wat je niet kunt zijn. Alleen als je jezelf kunt zijn, weet Hij en gunt Hij kan ik ervoor kiezen om mijn leven te behouden, om het inhoud en glans te geven, om vrede te vinden in jezelf, ondanks alle onvrede en gevaren in de wereld en rondom.

Als je bewust het kruis op je neemt dat vroeg of laat op je pad komt, dan is dat misschien wel dé kans, om echt te worden wie je bent – zonder dat je ooit dat kruis zult verheerlijken. Als je je kruis durft te delen met mensen, door ze toe te laten, door te willen blijven zien wat er ondanks alles van waarde is, op de moeilijkste momenten, op zo'n moment verloochen je jezelf niet, maar geef je jezelf en mensen om je heen een kans om te worden wie je bent.

Jezus rekent op Petrus en op falende mensen die niet ophouden over Hem te vertellen en die bereid zijn brood te breken met elkaar. Op die mensen bouwt Hij een kerk die ziet wat is en aan mensen vraagt wat ze nodig hebben om te kunnen leven zonder zichzelf te hoeven verloochenen, *Amen*